

Marie Johanne Croteau-Meurois

Portalul Elfilor

...amintiri de altundeva

Apărute la Editura Solisis:

Întâlniri Solare de Marianne Dubois
CD de meditații ghidate Atomi de Diamant de Rada Pantea
Cartea secretă a lui Jeshua, volumul I,
Anotimpurile trezirii de Daniel Meurois
Cartea secretă a lui Jeshua, volumul II,
Anotimpurile împlinirii de Daniel Meurois
Akhenaton Faraonul Soare de Daniel Meurois
Testamentul celor Trei Marii de Daniel Meurois
Șamanul și Christul de Daniel Meurois
Francisc al Păsărilor de Daniel Meurois
Apocalipsele lui Ioan de Daniel Meurois
Omul și corpurile sale de Annie Besant
Privire din Înalt de Daniel Meurois
Advaita de Daniel Meurois
Trezirea în Inima Prezenței de Pierre Leré Guillemet

În curs de apariție:

Medicina celor 3 S de Daniel Meurois
Unu de Gérald Ben Merzoug
Tratatul celor 7 raze, Prima Parte de Alice Bailey
Călătorie la Shambala de Daniel Meurois
Cronicile Invizibilului, volumul I,
12 suflete relatează din lumea de Dincolo de
Marie Johanne Croteau-Meurois

Editura Solisis
Turda, 2023

Fie ca aceste pagini ce poartă câteva „amintiri de altundeva”, să stimuleze inima și forțele tuturor celor care aspiră, în succesiunea zilelor lor, să crească și să facă lumea să crească...

Un vis? Tot ceea ce reușim să întrezărim și să sperăm sunt semințele viitorului... Ne revine nouă să devenim conștienți de ele și să acționăm.

După mii de ani mai târziu decât ceea ce constituie țesătura acestor amintiri, prea mult timp ascunse, lumea noastră suferă încă evident, suferă mai mult ca niciodată.

Este asta o fatalitate căreia trebuie să ne supunem? Depinde de noi să refuzăm ideea și să facem tot ce ne este posibil, înăuntrul nostru, în jurul nostru, pentru a gândi Viața diferit, pentru a respecta Pământul altfel, pentru a descoperi fără încetare Universul și pentru... a învăța, pur și simplu, să IUBIM fără măsură.

Să nu ne îndoim, există „ceva” din Gwenedys, din Shlomit și chiar din Baldrinn în fiecare dintre noi, ceva ce ne invită să „traversăm lumile”... Acest „ceva” e curajul, e de asemenea îndrăzneala de a decide culoarea Pământului pe care trebuie să o reinventăm fără întârziere.

Cuprins

Prefață	6
Cuvânt înainte	8
Capitolul 1: O altă natură, un alt Timp.....	11
Capitolul 2: La ieșirea din anotimpul albastru.....	39
Capitolul 3: Domnița din Coderii Înalți	61
Capitolul 4: Între haos și lumină	77
Capitolul 5: Metamorfoze	91
Capitolul 6: În fața Marelui Consiliu	115
Capitolul 7: Baldrinn	133
Capitolul 8: Noaptea sufletului.....	145
Capitolul 9: Inițierea	153
Capitolul 10: Shlomit... sau al doilea Portal	166

Capitolul 1

O altă natură, un alt Timp...

Există timpuri asupra cărora Timpul și rugina lui – uitarea – nu au stăpânire.

Memoria mea este încă toată plină de un astfel de Timp și cu siguranță nu e o coincidență dacă are nevoie să se deschidă azi...

Era acum unsprezece mii de ani, în anii noștri pământeni. Sfârșitul poporului din Atlantida era încă prezent în amintiri. Un continent întreg dispăruse, bombardat de cer și înghițit de furia apelor.

Totul părea a fi încremenit pe Pământ. Popoarele se împrăștiaseră, îngrozite, întorcându-se adesea la instinctele lor primare, cele de supraviețuire.

Aerul era îngreunat de mirosul sângelui și al fricii, iar cerurile ofereau încă reflexii roșiatice drept mărturii ale ultimelor tulburări...

Focare de puritate mai supraviețuiau însă ici și colo încercând să mențină o torță a conștiinței, în timp ce în inima oamenilor nu se citea decât violenta dorință de a ucide și de a fura...

Ele trebuiau să înfrunte această frică de care era încă cuprinsă memoria colectivă a umanității... o frică viscerală, cea a anihilării, ca un fel de fisură în suflet.

Asta se întâmpla în aceste vremuri străvechi...

Fragilizați, neajutorați și disperați, bărbații și femeile de pe Pământ începură să privească *altfel* ceea ce aproape pierduseră. Astfel unii vrură să se apropie de Forțele Naturii. Cei care constituiră ceea ce deveni mai târziu poporul irlandez fură din aceștia...

Da, totul îi împingea în acest sens... îndoielile lor, fragilitățile lor dezvăluite brusc și însăși Lumile care, după Marea Cutremurare, începuseră să vrea să se apropie din nou unele de altele, în mod natural, ca o invitație la Unitatea Originilor.

Zic bine *Lumile* căci există o multitudine; se ascund unele în mijlocul altora, între soare și lună, aer și pământ, între toate straturile a ceea ce numim densul și subtilul.

Interogative, timide, asemenea ființelor autonome, și ele păreau să fi decis să se apropie inexorabil, astfel încât Porți largi începură să se deschidă, în ele.

Aceste Porți semănau cu mari vârtejuri de lumină care permiteau tuturor „altundeva-urilor” să-și exprime existența. Erau ca niște cețuri ușor incandescente din care se auzeau uneori sunete misterioase și fermecătoare. Erau ca o invitație pentru cei ce le descopereau...

Lumea mea era una dintre ele, constituită din imaterial și materie, din suflarea aerului și a apei și din razele Lunii. Era ceea ce numim azi Regatul Elfilor...

A spune că exista în paralel cu cel al oamenilor de pe Tărâmul irlandez, nu ar fi corect...

Îi era interioară, trăia în sânul ei, disimulată în propria sa lumină, în propriile sale zile și cicluri. Și așa rămâne în continuare, chiar dacă oamenii fug de ea, chiar dacă o neagă.

Visul meu este să vă fac să simțiți aici – sau chiar să palpați un pic mai mult – ceea ce fu odată... acasă pentru mine. Este, de asemenea, să vă invit să faceți un pas în plus în direcția a *Ceea ce* a fost, a *Ceea ce* este și care mă împinge să înfrunt verdictul de delir pe care unii nu vor ezita să îl dea de îndată ce vor deschide aceste pagini.

Am făcut legământul de a trezi un pic din ceea ce doarme în fiecare. Am zis a trezi, da, deoarece Lumile elfilor au lăsat nenumărate urme în inconștientul colectiv al popoarelor de pe Pământul nostru, atât prin poveștile fantastice care le menționează ca și vechi legende, cât și prin basmele cu accente feerice care vehiculează nostalgia realității lor.

Atunci de ce nu am privi altfel aceste urme și de ce nu ne-am lăsa mai degrabă pătrunși de ele ca și cum ar face

parte din realitatea noastră profundă, acceptând în același timp să lăsăm zidurile noastre interioare să se fisureze?

Dar să revenim la aceste Porți între Lumi a căror existență o evocam mai sus. Să ne amintim că de la aceste „sasuri” pe care le reprezintă și comunicarea pe care au favorizat-o întotdeauna, s-a construit, până în ziua de azi, adevărata cultură pe care o numim „celtică”. Ea s-a hrănit din ele...

Doresc deci să vă invit în Pragul a ceea ce a fost Lumea mea căci în spatele acestui Pământ care ne poartă... există un alt Pământ!

Privirea care observă toate acestea dincolo de Timp, cea care este înscrisă pentru totdeauna în memoria mea și care este la originea paginilor ce urmează, este deci privirea uneia din aceste ființe care populează unul din aceste universuri căruia îi spunem paralel cu al nostru. Povestește care fu destinul ei și cel al altor ființe din același ținut de lumină... Relatează de asemenea pe cel al unui om care a trăit printre ei. Această privire care își amintește și povestește este o privire de efl feminin, cea a unei Elfe a aerului... În limbaj uman, numele ei s-ar putea traduce prin *Gwenedys*, dar, în realitate, nu este pronunțabil la suprafața Pământului.

Este total străin sunetelor de pe Pământ, căci Unda de viață din Lumea elfilor vibrează mult mai rapid ca cea din Lumea de densitate a popoarelor de pe „Pământul din Exterior”, așa cum l-au numit întotdeauna Elfii. Dacă cumva un om aude limba elfilor, acesta nu poate de fapt, nici să o înțeleagă, nici să o învețe căci este mult prea rapidă, mult prea vie pentru el... e insesizabilă!

Fiecare se întreabă, bineînțeles, cum arată un Elf sau o creatură eflică... vreau să spun, *cu adevărat* și dincolo de toate ideile preconceptuate create prin prisma oglinzilor fascinante dar deformante a basmelor. Voi reuși oare să transpun în termeni și concepte umane ceea ce nu are o înfățișare tocmai omenească? Aceasta este dificultatea pe care mi-am propus să o depășesc în prezenta mărturie...

Deci, prieteni cititori, strecurați-vă în ceea ce fu Lumea mea... Miroșiți, ascultați, priviți...

Însoțiți-mă prin amintirile lui Gwenedys, cele de altundeva...

Elfii...

Să vorbim mai întâi de pielea noastră de elfi... Nu e deloc asemănătoare cu carnea voastră, mă rog, ceea ce concepeți ca atare pe Pământ... La fel ca întregul nostru corp, ea este un țesut de *materie luminoasă* pe suprafața căreia nu deslușim niciun rid, și de asemenea, niciun semn de bătrânețe.

Nu detectăm decât o aparentă tinerețe și o frumusețe fără o vârstă definită. De aceea părem atemporalii deși trăim foarte mult timp manifestând în mod constant ceea ce am putea descrie ca fiind idealul nostru estetic.

În realitate, țesutul elfic nu e cu adevărat o piele. El este foarte elastic, suplu și poate fi modelat la infinit în funcție de gândurile noastre.

În ansamblu, avem formă umană, dar natura conceptelor ce trăiesc înăuntrul nostru o face pe aceasta

mult mai alungită și mai aeriană.

Contrar a ceea ce se spune, Elfii nu au nici coadă, nici aripi. Impresia de aripi e dată de radiația laterală a cutiei noastre toracice.

Într-adevăr, pentru noi, soarele din inima noastră – ceea ce voi numiți chakra inimii – este dominant. Iluzia unei cozi este creată, de asemenea, de o evacuare luminoasă constantă la baza coloanei noastre vertebrale. Aceasta este în special activă atunci când suntem într-un „stadiu de muncă” intensă asupra Naturii...

Și încă ceva... Noi, Elfii, nu avem pilozitate. Deci nu avem păr pe cap ca atare, dar secretăm un fel de filamente luminoase foarte lungi cu accente albastrui, culoarea răsăritului și de asemeni de un alb lăptos, pentru a ne încadra chipul.

Aceste filamente dau ochiului omenesc senzația de culoare „blondă” ușor nuanțată a părului. Se mai întâmplă, de asemenea, ca ochiul omenesc să le interpreteze în felul său și să le coloreze altfel, în funcție de propriile sale condiționări. El proiectează atunci în percepția sa, imaginația și cultura sa și traduce astfel în felul său Invizibilul.

Nuanțele noastre feminine și masculine... în ochii oamenilor

Nu există mari diferențe fizice de la un Elf la altul. De fapt, sunt nuanțe extrem de subtile și perceptibile doar la nivel senzitiv care ne disting unii de alții. Fiecare dintre noi are deci propria sa culoare de lumină constituită din mai multe parfumuri florale de varietăți multiple. Are de aseme-

nea contururile sale armonioase, formele sale, feminine sau masculine, exprimate în țesutul luminos care îi folosește drept piele.

În acest fel, ne exprimăm personalitățile diverse, preferințele, mirosurile noastre, „felul nostru de a fi” pentru a ne manifesta în lume.

Este în natura noastră să ne deosebim unii de alții prin curbele noastre, să răspândim parfumul sufletului nostru în mod foarte senzual; este înscris în viața noastră individuală și colectivă, în munca noastră asupra Naturii și, bineînțeles, în actul iubirii.

Ca și oamenii, simțim nevoia să ne îmbrăcăm, însă hainele noastre nu sunt făcute din țesături, ci sunt mai degrabă prelungiri ale „materiei noastre luminoase”, emanația a ceea ce ne locuiește în momentul în care suntem văzuți, când suntem în acțiune, când ne exprimăm și, în sfârșit, când vrem să comunicăm într-o vibrație specifică, în timpul actului de iubire, de exemplu.

Elfii sunt în primul rând ființe emoționale...

Ce pot spune în plus? Că „veșmintele” noastre evocă petale de flori foarte mătăsoase, acoperite de o pudră subțire, de o nuanță albastruie strălucitoare, parfumată și foarte volatilă. Pentru Elfii de polaritate masculină aceste veșminte seamănă mai mult cu mari frunze pufoase dotate cu nervuri care oscilează în mod constant și care dau fiecăruia strălucirea lui specifică.

Vorbesc aici de Elfii masculini față de Elfii feminini, dar ar fi greșit să împingem prea departe comparațiile și să-i calificăm pe unii ca bărbați-Elfi sau ca femei-Elfi. Modelul uman nu e o referință absolută.

Noi, Elfii, suntem în general foarte senzuali. Raporturile intime există deci între noi... Sunt însă mai energetice decât cele trăite în lumea umană în sensul că țesuturile corporale imateriale se interpenetrează total într-o formă de ritual predeterminat. „Pieile” noastre se îmbină atunci în mod intens emițând diverse sunete cristaline foarte melodioase. *Totul* iubește în noi în întregime.

Actul de iubire în lumea noastră e un adevărat cânt de bucurie, un parfum care distilează gânduri nobile și frumoase accente cerești. Cu toate acestea, este tot timpul identic, niciodată unic pentru că e vibrațional.

În ceea ce privește procreația, aceasta nu există în sensul în care o înțelegeți pe Pământ.

Nivelul de fuziune luminoasă care se naște între doi Elfi face să încolțească între ei în mod simultan într-o explozie de culori și de parfumuri, o celulă de „lumină eterică”. Această celulă se dezvoltă atunci foarte repede pentru a genera un alt Elf, total adult.

Prin urmare, din cauza acestei spontaneității, în lumea noastră nu există raporturi părinți-copii pentru că copilăria nu există. Noțiunea de Tată-Mamă corespunde în ansamblu la ceea ce voi numiți Lumina Divină.

Astfel, ne naștem adulți și înfățișarea noastră nu îmbătrânește. Niciun Elf, deci, nu aparține la ceea ce numiți voi „familie”. Noțiunea genetică de familie vă este proprie. În schimb, ne regрупăm în Clanuri, în funcție de zonele geografice din Eter, unde acționăm.

Dacă zona geografică unde am *izvorât* și unde lucrăm traversează schimbări dificile și nearmonioase cauzate de activitatea umană, suntem imediat afectați și dezechilibrați.

Din această cauză, proliferarea elfilor se oprește... deoarece, în mod evident, împerecherea luminoasă eterică nu se face decât dacă există bucurie în a realiza o lucrare pentru dezvoltarea unei vieți armonioase pe Pământul fizic.

Acolo unde oamenii distrug Natura pe care Lumea Elfilor, printre altele, se străduiește să o hrănească în felul ei, nu mai există interacțiuni romantice între Elfi... și deci există o reducere semnificativă a multiplicării Elfilor. În consecință, Natura fizică se sărăcește în zonele atinse de dizarmonia Pământului din Exterior.

Înțelegeți cât de mult Lumea Elfilor e legată de lumea umană și afectată de atitudinile sale terestre? De când sunt Elfii, frecventarea oamenilor e de cele mai multe ori dificilă, dacă nu dramatică.

Lumina Lumii Elfilor

Cu siguranță, vă întrebați acum din ce exact este alcătuit universul nostru... Unii dintre voi spun că e facut din Eter, fără a ști ceea ce înseamnă.

Eterul, vedeți voi, e ca un lichid amniotic în care se scaldă în secret toată Materia densă... cea a lumii voastre. E un fel de lumină amestecată cu gaz, o substanță cvadruplă.

Ca să înțelegeți cum acționează asupra noastră, dar și asupra voastră, e bine să-i percepeți esența, arhitectura...

Trebuie să știți că, în primul rând, există Eterul aerian sau Eterul Suflului. El este, prin definiție, cel mai subtil din cele patru Eteruri. Este domeniul Elfilor, prin excelență. Este vorba de o componentă foarte permeabilă la gândurile umane și animale în care se înscriu deci ușor formele-gând colective precum și atmosfera, stările de spirit ale celor care trăiesc în densitatea terestră... De unde reacția Elfilor la egregorii creați de umanitate, în funcție de zonele geografice unde trăiesc.

Eterul Aerului, al meu deci, este cel care poate comunica cel mai mult cu lumea gândirii umane pentru că se lasă penetrat de ea – egregorii, de orice fel ar fi, se fixează în el – găsim în el deci tot felul de amintiri diferite.

Suflarea luminoasă care circulă prin toată Lumea Elfilor este ceea ce permite lumii dense să păstreze memoria celulară a experiențelor și a formei sale. Fără memorie celulară nu există permanență, nu există stabilitatea formei unui corp. Unul din aspectele lucrării poporului meu și a celui a tuturor Elfilor de pe Pământ este de a curăța Suflarea luminoasă care este poluată în mod constant de aspectul anarhic al gândirii umane.¹

Datorită capacității noastre de a produce anumite sunete, ne străduim să depoluăm tipul de Eter în care trăim și care este indispensabil coerenței vieții fizice din Exterior.

Aceste sunete sunt emise de centrul pieptului nostru căci misiunea noastră este să ne lăsăm traversați la nivelul acestei zone de energie de manifestare a Vieții ce emană din Lumea Arhanghelilor.

¹ Această muncă a devenit foarte dificilă în ziua de azi, din cauza multitudinii noilor concepte care tâsnesc din gândirea cerebrală umană adesea rătăcită și neclară...

Din cauza permeabilității și a proximității inevitabile de Lumea oamenilor, suntem niște ființe de o mare sensibilitate, cu fragilitățile pe care aceasta le presupune, în special susceptibilitatea și imprevizibilitatea când alegem un drum spre individualizare... ca cel despre care voi vorbi aici.

Da, individualizarea... căci, prin natura ei, Lumea Elfilor e o Lume în care sufletul-grup este încă dominant, în sensul că, fiecare Elf, chiar cu propria specificitate și trăsătură distinctivă, rămâne totuși sub influența preponderentă a gândurilor și atitudinilor specifice speciei sale.

Noi putem cu greu zice sau gândi un „eu însămi”. Mișcarea Cosmică evolutivă nu ne blochează însă, căci germenele unei individualizări posibile este plantat în noi de la începutul actualei Unde de Viață, la impulsul Arhanghelilor. Problema este că această Mișcare este deseori negată. Provoacă frică...

Sufletul Elfilor, vedeți voi, se aseamănă atât cu sufletul animalelor cât și cu cel al oamenilor în ceea ce au mai spontan de exprimat. El este un fel de căsătorie armonioasă și lejeră între cele două, însă este fundamental lipsit de morală, fără altă intenție decât aceea de a susține și a prelungi Suflarea sacră a Vieții.

Nicio religie, nicio dogmă... doar experiența permanentă a unei necesități de servi Unda din care emană totul. Elful știe în mod natural că sufletul lui provine din această Undă. Nu există nicio discuție, niciun dubiu în această privință.

Dacă Elful nu îmbătrânește în înfățișarea sa, sufletul său știe că lumina care îi împrumută un corp și în care își